

ततः किमत आह तावदिति द्रविणादौ विद्यमाने भयंगतेशोकः पुनश्च स्पृहा ततः परिभवः तथाऽपि विपुलो लोभः तृष्णा पुनः कथंचित्प्राप्ते ममेत्यसदाग्रहः आर्तिमूलं भयशोकादेः कारणं न प्रवृणीतनाश्रयेत् त्वत्पादाश्रयणमात्रेण भयादि निवृत्तिः किंपुनस्त्वत्प्रकाशे सतीति भावः ॥ ६ ॥ ये निष्कामा अपि संतस्त्वां नाद्रियं ते ते नरकभाज इत्युक्तम् ये तु त्वत्कथाश्रवणादिविमुखाः संतः काम्यकर्मपरास्तेऽतिमंदा इत्याह दैवेन ते हतधियो नष्टमतयः प्रसंगात् श्रवणकीर्तनादिरूपास्त सर्वदुःखनिवर्तका द्विमुखानीन्द्रियाणियेषाम् अकुशलानि अक्षेमकराणि ॥ ७ ॥ अकुशलत्वमेव दर्शयति क्षुच्चतृचत्रिधातवश्च वातपित्तश्लेष्माणः तैः इमाः प्रजाः सुदुर्भरेण दुःसहेन कामाग्निना अच्युतयारुषा अविच्छिन्नक्रोधेन च पीड्यमानाः संपश्यतो मे मनः सीदति ॥ ८ ॥ नन्वेवं भूतायाः संसृतेरपरमार्थत्वात् किमर्थं विषादः क्रियते तत्राह यावदिति आत्मन इदं पृथक् देहादिभावं भगवतस्तव इन्द्रियार्थरूपायामायात

तावद्भयं द्रविणगेहसुहृन्निमित्तं शोकः स्पृहा परिभवो विपुलश्च लोभः ॥ तावन्ममेत्यसदवग्रह आर्तिमूलं यावन्न तेऽग्निमभयं प्रवृणीतलोकः ॥ ६ ॥ दैवेन ते हतधियो भवतः प्रसंगात् सर्वाशुभोपशमना द्विमुखेन्द्रियाये ॥ कुर्वतिका मसुखलेशलवायदीना लोभाभिभूतमनसोऽकुशलानि शश्वत् ॥ ७ ॥ क्षुत्तृचत्रिधातुभिरिमामुदुर्यमानाः शीतोष्णवातवर्षैरितरेतराच्च ॥ कामाग्निना च्युतरुषा च सुदुर्भरेण संपश्यतो मन उरुक्रमसीदते मे ॥ ८ ॥ यावत्पृथक् मिदमात्मन इन्द्रियार्थमायाबलं भगवतो जन ईश पश्येत् ॥ तावन्न संसृतिरसौ प्रतिसंक्रमेत व्यर्थाऽपि दुःखनिवहं वहती क्रियार्था ॥ ९ ॥ अन्त्यापृतार्तकरणानि शिनिः शयानानानामनोरथधिया क्षणभग्ननिद्राः ॥ दैवाहतार्थरचनाः कृपयोऽपि देवयुष्मत्प्रसंगविमुखा इह संसरन्ति ॥ १० ॥ त्वं भावयोगपरिभावितहृत्सरोज आस्से श्रुतेक्षितपथो ननु नाथ पुंसाम् ॥ यद्यद्वियात उरुगायविभावयंति तत्तद्वपुः प्रणयसे सदनुग्रहाय ॥ ११ ॥

याबलमाधिक्यं यस्य तत् न प्रतिसंक्रमेत नोपरमेत् दुःखसमूहं प्रापयतीति क्रियाणामर्थः फलं यस्याम् ॥ ९ ॥ भवत्वेवमविवेकिनां विवेकिनस्तु मुक्ता एवेति किं तेषां भक्त्या कृत्यमत आह अन्दिह आपृतानि व्यापृतानि चतानि आर्तानि क्लिष्टानि करणानीन्द्रियाणियेषाम् रात्रौ विषयसुखलवोऽपि नास्ति यतो निशिनिः शयानाः स्वमदर्शनेन चक्षणेक्षणे भग्ननिद्राः दैवेनाहताः सर्वतः प्रतिहताः अर्थरचना अर्थार्थोद्यमायेषाम् ॥ १० ॥ तदेवमभक्तानां संसारानिवृत्तिमुक्त्वा भक्तानां तन्निवृत्तिमाह त्वमिति भक्तियोगेन शोधिते हृत्सरोजे आस्सेति षष्ठि श्रुतेन श्रवणेनेक्षितः पंथायस्य किंच श्रवणं विना पित्वद्भक्तमनसा यद्यत्तव वपू रूपांस्त्वेच्छया ध्यायंति तत्तत्प्रणयसे प्रकटयसि सतां भक्तानामनुग्रहाय ॥ ११ ॥